

Sygn. akt VI GC 67/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. K.

przeciwko:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 818,00 zł (osiemset osiemnaście złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 241,70 zł (dwieście czterdzieści jeden złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem stosunkowego rozdzielnia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 67/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 listopada 2016 roku (data stempla pocztowego) powód P. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 956,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wskutek zdarzenia z dnia 13 września 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego I. i K. O.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w wysokości 2 322 zł tytułem kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Na podstawie umów cesji z dnia 14 września 2015 r. oraz 16 września 2015 r. powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej. Powód podniósł, że

domaga się pozwem zapłaty nieuregulowanej kwoty 956 zł tytułem poniesionych przez poszkodowanego kosztów najmu samochodu zastępczego.

W dniu 30 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 3128/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniosła, że szkoda została zgłoszona pozwanej w dniu 14 września 2015 r. i tego samego dnia pozwana zadeklarowała gotowość zorganizowania usługi wynajmu samochodu zastępczego. Poszkodowany nie skorzystał z oferty pozwanej dokonując wynajmu samochodu zastępczego od powoda za znacznie wyższą stawkę niż proponowana przez pozwaną powiększając przez to rozmiar przedmiotowej szkody. Pozwana wskazała, że spornym pomiędzy stronami pozostaje wysokość dobowej stawki za wynajem samochodu zastępczego z uwagi na jej wygórowaną wysokość. Pozwana zakwestionowała również zasadność kosztów podstawienia i odbioru pojazdu gdyż w jej ocenie nie stanowią one normalnego następstwa szkody.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 13 września 2015 r., uległ uszkodzeniu samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) klasy C, stanowiący własność poszkodowanego I. i K. O.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Dowód: akta szkody.

Powód zawarł z poszkodowanymi umowę najmu pojazdu nr 8/09/2015 zastępczego marki T. (...) na okres 2 dni przy stawce dobowej najmu wynoszącej 130 zł. Następnie powód zawarł z poszkodowanymi umowę najmu pojazdu nr 8/09/2015 zastępczego marki V. (...) na okres 16 dni przy stawce dobowej najmu wynoszącej 180 zł.

Dowód: umowy najmu (k. 11, 12).

Na podstawie umów cesji z dnia 14 września 2015 r. oraz 16 września 2015 r. powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w stosunku od pozwanej.

Dowód: umowy cesji wierzytelności (k. 9-10).

W dniu 8 października 2015 r. powód wystawił na rzecz I. O. fakturę VAT nr (...) na kwotę 3 278 zł brutto z tytułu wynajmu samochodów zastępczych oraz kosztów podstawienia i odbioru pojazdu. Koszt podstawienia i odbioru pojazdu wynosił 138 zł.

Dowód: faktura VAT (k. 13).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 3 października 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 956 zł.

Dowód: mail (k. 14), wezwanie od zapłaty (k. 15), potwierdzenie nadania (k. 16).

Decyzją z dnia 23 października 2015 r. pozwana przyznała odszkodowanie z tytułu wynajmu samochodu zastępczego w kwocie 2 322 zł weryfikując okres najmu do 18 dni oraz dobową stawkę wynajmu do 129 zł.

Dowód: decyzje (k. 17-19, 20-21), potwierdzenie przelewu (k. 22), cenniki (k. 42-53).

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego ponieważ ocena wysokości stawki przy typowym samochodzie klasy C nie wymaga wiadomości specjalnych. Ponadto wobec zaprzeczenia mieszczących się zastosowanych przez powoda stawek, w ramach średnio stosowanych, zakwestionował pozwany, zatem to jego obciążał dowód wykazania, że stawki są zawyżone, tymczasem wniosek złożył powód w pozwie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda P. K. przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia

objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania. Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego oraz zasadność poniesienia kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Okres trwania najmu nie był pomiędzy stronami sporny. Pozwany zakład ubezpieczeń uznał, iż wynajem przez poszkodowanego pojazdu zastępczego przez okres 18 dni jest w pełni uzasadniony. Spór pomiędzy stronami powstał w zakresie przyjętej przez stronę powodową stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego oraz zasadność poniesienia kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego.

Powódka zastosowała stawkę w wysokości 130 zł za dobę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) oraz 180 zł za dobę najmu pojazdu zastępczego marki V. (...).

Z doświadczenia życiowego Sądu prowadzącego liczne postępowania, przedmiotem których jest kwestia wysokości stawek za wynajem samochodów zastępczych, wiadomo, że przyjęta przez stronę powodową w wysokości stawki w kwocie 130 zł oraz 180 zł za dobę mieszczą się w granicach stawek stosowanych za wynajem samochodów zastępczych klasy C, jednocześnie nie są nadmiernie wygórowane. Nadto pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwaną, co do podniesionego przez nią zarzutu, iż powód zastosowała stawkę zawyżoną. Ponadto pozwany nie przedawnił dowodów dających podstawę ocenić te stawki za zawyżone.

W zakresie kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego, zdaniem Sądu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tym zakresie należało roszczenie oddalić jako nieuzasadnione. Wobec naprawy i najmu bezgotówkowego, stawki najmu są kalkulowane w taki sposób, że powinny zaważyć koszty podstawienia i odbioru. Ponadto obecnie na rynku znajduje się bardzo wiele warsztatów, które w ramach naprawy oferują samochód zastępczy, a wielu klientów od tego uzależnia wybór warsztatu, zatem również z tego powodu koszty podstawienia są kosztami nie związanym związkiem przyczynowym ze szkodą.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał roszczenie powoda w zakresie żądania zwrotu kosztów podstawienia i odbioru samochodu zastępczego za nieuzasadnione.

Pozwana ponadto podnosiła, że zaoferowała poszkodowanemu możliwość zorganizowania najmu samochodu zastępczego. Poszkodowany jednak nie weryfikując warunków najmu proponowanych przez pozwaną skorzystał z oferty powoda, tym samym nie dopełniając obowiązku minimalizacji szkody.

Strona pozwana pomimo, iż podnosiła, że przedstawiła poszkodowanemu ofertę zorganizowania najmu samochodu zastępczego, w toku procesu nie przedstawiła dowodów na powyższą okoliczność, gdyż przedłożone do akt sprawy korespondencja mailowa pomiędzy pozwaną, a firmą zajmującą się wynajmem samochodów nie stanowi wystarczającego dowodu dla wykazania aby poszkodowanemu przedstawiono ofertę wynajmu samochodu zastępczego. Należy również wskazać, że zgodnie z art. 66 § 1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Dla możliwości uznania oferty zawarcia umowy zawierać ona musi przedmiotowo istotne postanowienia umowy natomiast strona pozwana nie wykazała, że przedłożyła poszkodowanym taką ofertę.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono na podstawie art. 822 k.c. od pozwanej na rzecz powódki kwotę 818,00 zł i oddalono powództwo w pozostałym zakresie. W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 818,00 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 138,00 złotych (956,00 zł – 818,00 zł = 138,00 zł) orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał się zasądzenia ustawowych odsetek od dnia 23 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie. Powyższe żądania pozostawały uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu powoda składały się kwoty 48,00 zł tytułem opłaty sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 270,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 622,00 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 85 %, a zatem 15 % kosztów powinno obciążyć powoda. Zatem pozwana powinna zwrócić powodowi kwotę 241,70 zł o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brząk